

3/2022 • VÝCHODNÍ MARKA

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Týden v klášteře dominikánských mnišek

Zveme svobodné ženy ve věku od 20 do 35 let, které by chtěly nahlédnout za zdi kláštera a zaostřit spolu s námi pohled na Boha.

Čeká vás společná modlitba, práce, sdílení, duchovní rozhovory,
přednášky, chvíle ticha...

4. 7. - 9. 7. 2022 Uherský Brod

Přihlásit se můžete do 30. 6. 2022 na: mnisky@op.cz

více informací: www.mnisky.op.cz

Obsah

SM. Guzmanova Valentová OP: Úvodní slovo | **2**

SM. Diana Šubová OP a SM. Dominika Slezáčková OP:
Velký mezník a nová perspektiva | **3**

Rekonstrukce a dostavba kláštera v Uherském Brodě | **6**

SM. Vincenta Vodáková OP: Bůh ví proč
Rozhovor s fr. Augustinem Prokopem OP | **8**

Fr. Damián Němec OP: Rok plný změn | **11**

Marie Anna od Andělů Ondráčková: Být přínosem
Ze života laického sdružení v Uherském Brodě | **14**

Marta Luzarová: Ze života rožnovského sdružení | **15**

SM. Vojtěcha Beránková OP: 30 odvážných let | **17**

S. Miriam Hřebačková OP: Zpátky v Bojkovicích | **21**

SM. Vincenta Vodáková OP: Spirituálka
Rozhovor se SM. Štěpánkou Šenkeříkovou OP | **23**

SM. Jordána Kuběnová a SM. Justina Kracíková OP:
Semper maior... | **27**

Peter Kreeft: Proč je eucharistie významnější než křest? | **28**

Fr. Václav Veselský OP: Blahoslavená, která neviděla a uvěřila | **31**

Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **35**

Milí přátelé,

Bůh rozradostňuje srdce každého z nás způsobem jemu vlastním a každého z nás si jedinečným a něžným způsobem vede a dopřává nám prohlubovat přátelství s Ním.

je známo, že přátelství může vzniknout jenom mezi sobě rovnými, nebo alespoň tak se to v klasických dílech říká. A pokud tato podmínka není splněna, jedná se spíš o vztah typu služebník–pán, či něco na ten způsob. Takový vztah může být velmi pěkný, ale o přátelství se nejedná. K přátelství je prostě potřeba, aby to byli lidé na stejné úrovni. Jenže když se mezi lidi „vmísí“ Bůh a nazve je svými přáteli (srov. Jan 15, 15), nastává problém. A ano, ten problém je s Pánem Bohem – jelikož úroveň je rozdílná. Vtělený Boží Syn, a člověk. Propast veliká. Jak může být člověk přítel s Ježíšem?

Pán musí něco udělat, aby se ona propast zmenšila, a vlastně postupuje dvojím směrem: nejprve se on sklání k nám a ukazuje, jak nás miluje. Bere na sebe naši přirozenost, do níž pak přidává něco ze sebe, jak říká (srov. Jan 15): vyvolil jsem si vás, dal jsem za vás svůj život, dávám vám své slovo, a dokonce – dávám vám své tělo. Eucharistii. A „přítomnost Eucharistického Ježíše je to, co dělá náš život výjimečným a jiným“, že potom můžeme snít o přátelství s Ježíšem (jak popisuje sestra Vojtěcha, třeba i ve školním prostředí).

A i když v „důsledku své křehkosti mnohdy jeho slova ani činy nechápeme“, nevádí. Protože (jak se s námi sdílejí sestry mnišky z Uherského Brodu) „Bůh rozradostňuje srdce každého z nás způsobem jemu vlastním a každého z nás si jedinečným a něžným způsobem vede a dopřává nám prohlubovat přátelství s Ním“. Když se Bůh sklání k člověku, děje se v jeho lidském, blízkém srdci zvláštní proměna. Objevuje se v něm něco, co tam předtím nebylo, Boží život. Objevují se

v něm Božské ctnosti, dary, které jenom Pán může dát. Objevují se jako nezasloužený Boží dar. Ale když Bůh něco dělá, „pak asi ví proč“ (jak říká otec Augustin). To proto, že teprve potom můžeme volat z hloubi svého srdce k Bohu „Otče“, protože takto v nás může volat jedině jeho Dar, a tím je Duch svatý. *Ne vy jste si vyvolili mě, ale já vás.* A cíl vyvolení je jasný – udělat všechno pro to, aby se propast mezi Bohem a člověkem ztratila a aby se dalo mluvit o přátelství mezi nimi.

Kdo pak toto přátelství zažívá, má všechno potřebné k tomu, aby se mohl hýbat i tím druhým směrem, směrem *k* druhým – jako jsem já miloval vás, tak se milujte i vy navzájem. On nás miluje tak, že se nám dává v čase, dává nám svůj čas. A tak i my (stejně jako novopečená spirituálka bojkovické školy sestra Štěpánka) často vnímáme, že největší potřeba, kterou vzájemně můžeme naplnit láskou, je „věnovat si čas. Jsem teď a tady pro tebe“. Propast se ztratí, nádoba se naplní Boží krásou a dále rozlévá to, co do ní vložil: jak tvoří přátelství samotný Bůh.

SM. Guzmanová Valentová OP

Velký mezník a nová perspektiva

Když jsme v prosinci roku 2019 opouštěly Znojmo, vnímaly jsme to jako snad už poslední krok dlouhého putování naší komunity: konečně do vlastního kláštera, vyhovujícího pro náš kontemplativní způsob života. Po třiceti letech působení ve znojmském klášteře našich bratří to pro nás byl velký mezník a nová perspektiva: v nových, lepších podmínkách moci naše charisma mnišek dominikánek důsledně žít a plně rozvinout.

To podstatné, na čem naše sestry po celých 74 let existence naší komunity stavěly, ať byly podmínky a možnosti jakékoli, jsou čtyři pilíře života každé dominikánské mnišky: modlitba, společný život, řeholní observance, studium. Středem našeho života je pak Boží slovo – Písmo svaté, které stále živí naši kontemplaci. Tento základ předaly nejstarší sestry i mladší generaci sester, které do kláštera vstoupily už po roce 1989, a i dnes se s pomocí Boží milosti každá z nás snaží stavět na tomtéž. Druhý vatikánský koncil nás jako mnišky v dekretu *Perfectae caritatis* vybízí k úsilí o dokonalou lásku; a naše *Stanovy* nám zdůrazňují, že v našem životě má být vše zaměřeno na ustavičné spojení s Bohem. Úkol i touha každé z nás tedy zůstávají stejné jako ve Znojmě, jako u našich prvních mnišek: usilovat o život v důvěrné blízkosti s Pánem a v modlitbě vyprošovat účinnost apoštolátu všech bratří a sester Dominikova řádu.

Nečekaným a rychlým odchodem na věčnost našich posledních tří nejstarších sester – opustily nás všechny během 13 dní při epidemii covidu-19 v Adventu 2021 – se zde v Uherském Brodě zřetelně ukončila jedna etapa vývoje komunity. Tím se naše nebeská komunita rozšířila na třináct sester a pozemská zúžila na sedm. Boží Prozřetelnost nás tak naléhavě postavila před úkol i výzvu hledat vhodnou společnou činnost, která by – vedle darů našich dobrodinců – pomohla pokrýt nejnnutnější finanční náklady kláštera. Hledáme a prosíme Ducha svatého o světlo a inspiraci v této záležitosti. Nyní například zkoušíme pro jednu místní firmu šít jemné pracovní rukavice. Stále pokračujeme vyšíváním křestních roušek, kališního prádla, zdobením svíček, zhotovováním růženců klokočových a dřevěných.

Kdybychom měly porovnávat, jak se nám žije zde v Uherském Brodě a jak bylo ve Znojmě, musíme říci jedno: Nesmírné DÍKY patří Boží Prozřetelnosti, která nás ve Znojmě chránila každé nouze; musíme děkovat za nesčetné dobrodince a za všechna přátelství za léta pobytu tam navázaná. V této veliké vděčnosti důvěřujeme, že tomu tak bude i na našem novém působišti. Bydlíme nyní v pěkném klášteře, který je moderně a zároveň skromně vybavený. Každá sestra má svou celu; o provoz v domě, o pořádek a výzdobu kostela i o velkou zahradu pečujeme společně. Velká zahrada je pro nás jako pro sestry žijící v papežské klauzuře velmi důležitá: byla to jedna z věcí, které jsme ve Znojmě citelně postrádaly. Můžeme nyní také

silněji vnímat krásu přírody, která je výrazem krásy Boží – zvláště působivé východy a západy slunce nad širokým, zvlhnutým obzorem.

Máme před sebou ještě hodně úkolů, které se nedaly během těchto prvních dvou let na našem novém působišti zvládnout – především rozsáhlou renovací kostela (střecha, rozvody elektřiny, vymalování, fasáda) a stavbu domu pro hosty. Ke kontemplativnímu klášteru dům pro hosty neodmyslitelně patří. I ve stísněných podmínkách znojemského kláštera bylo srdečné přijímání návštěv a pozornost k hostům jedním ze způsobů našeho „kázání“. Nabídnout prostor pro ztišení všem, kdo touží „zajet na hlubinu“. Zájemci o takové pobyty u nás se nám stále hlásí a je pro nás opravdu těžké, že je prostě nemáme kde přijmout.

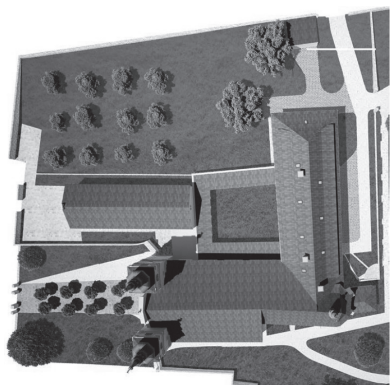
Na kontakt s okolím však proto určitě nerezignujeme. Nakolik nám to naše stanovy dovolují, snažíme se nabídnout příležitosti k setkání, jak našim farníkům, tak těm, kdo chtějí blíže poznat náš způsob života. V kostele je zavedená už od dob působení našich bratří tradice pravidelných příležitostí ke svátosti smíření a náš rektor kostela otec Augustin Prokop OP se u věřících těší velké oblibě jak pro svá kázání, tak pro svoji ochotu, obětavost a laskavost. Lidé velmi oceňují možnost svěřit nám své úmysly a prosby o modlitbu.

Náš kostel je otevřen po celý den. Všem, kdo sem přicházejí, nabízíme účast na každodenní mši svaté, na slavení naší liturgie, pravidelné adoraci, modlitbě růžence a možnost kdykoli přes den se ztížit v soukromé modlitbě. Řada návštěvníků nám dosvědčuje, jak velkým darem pro ně je kostel oživovaný naší pravidelnou modlitbou. Je to výhoda proti uzavřené znojenské kapli, kde se lidé mohli účastnit naší liturgie jen výjimečně. Na druhou stranu jsme se více či méně každá z nás musela vyrovnávat s jistou ztrátou skrytosti v otevřeném presbytáři kostela (člověk hledající Boží tvář v modlitbě zcela přirozeně touží po skrytu). K našim chórovým modlitbám se zatím připojuje jenom několik málo farníků. V kraji se silnou tradicí lidové zbožnosti, nesenou převážně starší generací, je liturgická modlitba pro mnohé čímsi novým a neznámým. Vnímáme však, že její краса, chorální zpěv a vnitřní rozměr ticha přitahují, a toužíme, aby oslovila i místní mládež a dospívající křesťany.

Máme-li toto všechno shrnout, je pro nás minulost našeho znojemského kláštera především zdrojem vděčnosti. Budoucnost zde v Uherském Brodě výzvou a nadějí na věci nové, jistě s mnoha nesnadnými úkoly. Nad tím vším se však klene duha důvěry v Boží Prozřetelnost, která nás povolala k službě v církvi a v Kazatelském řádu a provází nás na každém kroku.

SM. Diana Šubová OP a SM. Dominika Slezáčková OP

Rekonstrukce a dostavba kláštera v Uherském Brodě

Architektonická studie rekonstrukce a dostavby dominikánského kláštera v Uherském Brodě byla vypracována se dvojím záměrem – v první fázi šlo o uzpůsobení prostoru pro život společenství mnišek dominikánek ze Znojma (rekonstrukce stávající budovy, stavba garáže a skladu zahradní techniky v místě původních hospodářských stavení), druhá fáze, dosud nerealizovaná, má formou přístavby vytvořit celistvý komplex klášterního areálu včetně kvadratury, vstupního vestibulu a dostavby

nového objektu pro ubytování hostů. K rekonstrukci a dostavbě kláštera se přistupuje s maximálním respektem k historické kvalitě budovy kláštera a objektu kostela i jejich bezprostředního okolí.

Důležitým kritériem rekonstrukce bylo minimalizovat zásahy do původní, po předchozích úpravách dochované autentické stavební podstaty historické budovy, a naopak odstranit a eliminovat ty novodobé úpravy, které původní charakter stavby znehodnocují. Zvláště se jednalo o odstranění necitlivých zásahů pocházejících z poslední rekonstrukce, která zde proběhla na počátku 90. let (např. výrazné střešní vikýře nahrazené jedním průběžným nízkým vikýřem opatřeným žaluzií či nevhodná střešní krytina).

Dlouhé hledání a zvažování výhod a nevýhod se pojilo s umístěním domu pro hosty, a to především v návaznosti na co nejefektivnější propojení s klášterem. S tím souviselo i plánování pozice ambitu. Nejvhodnější umístění ambitu je severně od kostela, což odpovídá i jeho původní poloze. Teprve spojení kvadratury s hostinským domem a bočním vstupem do kostela uzavřelo cestu hledání vhodného schématu. Ke konkrétní realizaci se však zatím nepřistoupilo a otázky tak zůstávají dosud otevřené.

Hlavním cílem rekonstrukce kláštera bylo poskytnout komunitě mnišek životní prostor, který je nutný pro jejich specifický způsob života. Do přízemí byly umístěny společné provozy sester (kapitulní síň, refektář, ku-

chyně atd.), do patra byly navrženy cely mnišek, do podkroví cely novicек, kancelář, pracovní dílny sester, sklad a prádelna. V místnostech přilehlých ke kostelu byla naprojektována sakristie, kaple sester a knihovna. Do vřetene schodiště byl umístěn osobní výtah k propojení všech úrovní kláštera včetně sklepa, který byl určen ke skladování. V chóru kostelní lodi byly podél kněžiště naplánované nové lavice určené pro sestry.

Plánovaná přístavba kláštera by měla sestávat ze dvou celků, a to z hostinského domu a kvadratury. Hostinský dům by v sobě zahrnoval řadu pokojů, přednáškový sál, jídelnu s kuchyňkou a hovornu. Kvadratura kolem rajskeho dvora by spojovala hostinský dům s klášterem a poskytovala prostor pro kontemplaci mnišek. Z vestibulu areálu by byl přístupný hostinský dům, ambit a skrze něj vlastní klášter a bočním vchodem i loď kostela. Kvadratura by konkrétně sestávala ze tří křídel ambitové chodby a čtvrté rameno by bylo tvořeno vnitřní chodbou v přízemí kláštera. Křídlo podél severní fasády kostelní lodi by bylo zároveň spojnicí mezi vestibulem a stávajícím vstupem do klauzury. Protější, severní křídlo, by bylo napojeno na nově proražené dveře do chodby. Západní křídlo by přiléhalo k hostinskému domu a poskytovalo by vstup do vestibulu, vstupní haly i hovornu

Foto: 2 x L. Lábus a M. Šrámek

v hostinském domě. Západní křídlo kvadratury by zajistilo požadované oddělení provozu klauzury kláštera včetně ambitu od veřejnosti přístupné části hostinského domu a vstupního vestibulu. Ambit by měl být do rajského dvora opatřen velkými zasklenými otvory a na rajském dvoře by zůstala mimostředně umístěna stávající studna.

Jak již bylo řečeno, zpracovaná architektonická studie rekonstrukce a přístavby kláštera se opírá o respekt k historické budově kláštera uplatněný v rovnováze se snahou o zajištění plnohodnotného života komunity mnišek. Návrat využití místností jejich původnímu účelu je toho součástí, stejně jako rozšíření kapacity kláštera při zachování jeho vnějšího tvaru novým využitím podkroví. Novostavba hostinského domu reaguje na soudobou potřebu řádu zajistit ubytování poutníkům a vytvořit prostor pro další pastorační a komunitní činnost. Ambit s rajským dvorem je plánován nejen jako komunikační spojení všech provozů, ale i jako místo kontemplativní modlitby v pohybu jako nedílné součásti mnišského života.

*text vychází z architektonické studie L. Lábuse a M. Šrámka, květen 2016
redakčně upraveno, kráceno*

Bůh ví proč

Život dominikána se dá ve většině případů definovat jako život „na cestách a ve službě“. Na jednu stranu to člověku poskytuje určitou svobodu a obohacující různorodost, na druhou stranu může být takovýto životní styl dosti náročný. Opět se dotýkáme typicky dominikánského napětí, pnutí a hledání rovnováhy mezi dvěma a více skutečnostmi. Tato cesta je Cestou na celý život, která nás postupně formuje, a během putování získáváme mnohé cenné životní zkušenosti. Zastavme nyní s několika otázkami zkušeného poutníka a kazatele otce Augustina Prokopa OP a těžme a těšme se z jeho odpovědí:

Nacházíš se teď v hodně religiózním kraji, je tu komu kázat? A nestýská se ti někdy v této spojitosti po severních Čechách, kde jsi předtím roky působil?

V Uherském Brodě nejsem poprvé. Působil jsem tady asi před desíti lety. Tehdy tady ještě fungovala komunita bratří. Takže mohu i trochu srovnávat. Tehdy před těmi desíti lety byla návštěvnost kostela o hodně větší. Od té doby starší generace odešla na věčnost, těch mladších už tolik není. Nicméně pořád je komu kázat a lidé jsou vděční za každé povzbuzující slovo.

Foto: Stanislav Kadlčík

A jak jsem se nejednou přesvědčil, lidé opravdu naslouchají a jsou ochotní si o ledasčem později podebatovat. Na nějaký smutek a stýskání moc času nemám – a Bohu díky za to. Pán Bůh je skvělý režisér, a když mě sem poslal, pak asi ví proč. A když mě zachoval při životě, tak taky ví proč.

V Uherském Brodě jsi aktuálně jediný přítomný bratr, nepřijdeš si tu někdy jako „zapadlý vlastenec“?

Jak je v našem řádu zvykem, na začátku kalendářního roku si losujeme patrony pro následující rok. Já jsem si pro letošek vylosoval bl. Hyacinta Cormiera a lásku ke společnému životu. K tomu patří i poučení bl. Hyacinta: „Hle, jak je dobré a jak útěšné, bratří když pobývají pospolu! – Buďme pospolu! Buďme zajedno s naším Pánem Ježíšem Kristem! Buďme zajedno se svatým otcem Dominikem i mezi sebou! Jistě nám bude útěšné, že se můžeme společně modlit i bojovat a konečně umírat posilovaní modlitbou bratří. Pak budeme jasně vidět ve světle věčnosti, jak skvělé je naše povolání a budeme volat: Díky Bohu za jeho nevýslovný dar!“ Když jsem to četl poprvé, řekl jsem si, že Pán Bůh má opravdu smysl pro humor. Když jsem se nad tím textem později zamýšlel, řekl jsem si, že Pán Bůh nežertuje tímto způsobem, ale že mi tím chce něco naznačit. To, že povolání k řeholnímu životu je velký Boží dar, to vím už dávno. Další Boží vzkazy se teprve pokouším objevovat.

Hodně času své služby věnuješ zpovídání, co pro tebe tato služba znamená? Můžeš z ní i čerpat?

Zpovědní služba je, kromě mší svatých, mým hlavním úkolem. Ve zpovědnici strávím opravdu dost času. Naštěstí na to nejsem tak docela sám. Dva dny v týdnu přicházejí kněží z okolí a pomáhají se zpovídáním. V loňském roce, v době různých covidových omezení, jsem na všechno zůstal sám. Zvláště náročné bylo období před Velikonocemi. Po Velikonocích jsem si musel vzít dovolenou, abych se trochu zotavil. Letos to už bylo lepší, protože nás zpovídalo více. Kromě ohlášených termínů, kdy mohou lidé přicházet ke zpovědi do kostela, je řada lidí, kteří mimo tyto termíny přicházejí taky ke svátosti smíření ke mně do bytu. Když jsem přišel před třemi lety do Brodu, vyjádřil se jeden farník, který se sem přišel z Prahy, o těch zdejších zpovědích dost pohrdavě. Dneska, po třech letech, musím říct, že neměl pravdu. Přicházejí lidé všech generací, dost mladých lidí, a opravdovost a upřímnost jejich zpovědí mě někdy až zahanbují.

Vnímáš nějak rozdílnost regionů – Uherský Brod vs. Jablonné v Podještědí – v otázce vysluhování a přijímání svátostí smíření a eucharistie? Je jasné, že svátosti jsou stejné, ale pozoruješ třeba nějaké rozdíly v tom, jak k nim lidé přistupují a jak se k nim vztahují?

Během svého kněžského působení jsem prošel různými kraji: od religiózních oblastí přes jihomoravské pohraničí až k pohraničí severočeskému. Všechno to bylo k prospěchu. Zkušenosti z Jablonného mě neukolébávají v klamném postoji, že je přece všechno v pořádku, protože máme plné kostely. Naopak mě vedou k tomu, abych každého přijímal s úctou a každému se snažil, nakolik můžu, pomoci. A pokud jsou tady nějaké nedostatky, a nemůžu tvrdit, že nejsou, možná proto mě sem Pán Bůh poslal. Ne jako nějakého reformátora, který svým bouřlivým kázáním přivede zdejší kraj k nápravě. Na to jsem nikdy neměl a nemám dost schopností. Ale že se budu snažit, nakolik budu schopen, plnit své poslání, které mi Pán Bůh svěřil.

Děkujeme za rozhovor!

SM. Vincenta Vodáková OP

Rok plný změn

Na rozdíl od mnoha dalších bratří a nyní i mnišek jsem v Uherském Brodě strávil pouhý rok, od srpna 2019 do července 2020. Byl jsem tam vyslán s posláním podílet se svým příspěvkem na příchodu konventu mnišek ze Znojma do Uherského Brodu, tedy napomáhat ohledně dokončení adaptace klášterní budovy pro kontemplativní klášter mnišek (ta se nakonec protáhla ve své druhé části v exteriéru kláštera až do podzimu 2020), ohledně uzpůsobení provozu kostela potřebám kontemplativní komunity, místy dost odlišnému od dosavadních zvyklostí odvozených od působení apoštolsky zaměřené komunity bratří, ohledně ukončení činnosti a existence právnické osoby Klášter dominikánů Uherský Brod a v neposlední řadě také ohledně potřebných úprav domku na ulici Mikoláše Alše, kde nyní bydlí O. Augustin Prokop OP, který nastoupil po mně. Nutno popravdě říci, že posledně jmenovaný úkol byl po zániku právnické osoby kláštera bratří na bedrech ekonomického úseku provincie vedeného O. Martinem Dvořákem OP. Významným úkolem zděděným po O. Janovi Rajlichovi OP bylo vybudování toalet v jižní věži kostela – to je stavebně asi jediná věc, která tam po mně zbyla, ale nešla by zrealizovat bez významného daru Kláštera dominikánů Znojmo a dofinancování ze strany provincie, za což jsem velmi vděčný (a jistě mnozí uživatelé tohoto vrcholně potřebného zařízení).

Z hlediska osobního života to byla pro mě zkušenost života mimo komunitu bratří, poprvé od obnovení komunit v roce 1990. Znamenalo to pro mě větší časové vypětí (zvláště ráno, kdy bylo potřeba vstávat kromě nedělí

Foto: Stanislav Kadličik

cca v 4.40 hod.), dále větší důraz na osobní odpovědnost, především v době do příchodu mnišek koncem prosince 2019 (otevírání i zavírání kostela, starost o psa apod.), i nesnadné skloubení svázanosti místa působení v Uherském Brodě s akademickým působením v Olomouci, kam jsem jezdil na úterý a středu, občas kvůli dálkovému studiu v soboty. Velkou výzvou je také snaha o věrnost v duchovním životě, kdy člověka nenese rytmus klášterního života a povzbuzení bratří, zde to vede k většímu poznávání, jak na tom vlastně jsem se snahou o duchovní život, a musím přiznat, že jsem ne vždy obstál.

Poprvé v životě jsem také měl na starosti psa, klášterního hlídače – fenku německého ovčáka Taru, která mě po asi desetidenním váhání na začátku srpna 2019 nakonec vzala za svého. S ní jsem zažil různé příhody, od hezkých chvil až po takřka infarktové stavy: jednak když jsem ji asi dvakrát nestihl zavřít do kotce před šestou hodinou ráno, kdy přicházeli dělníci na stavbu (to jsem ji našťěstí našel a chytil v těsné blízkosti kláštera), jednak když se jí podařilo utéci z klášterní zahrady krátce před Vánocemi 2019 a musel jsem ji večer za deště honit po městě – našťěstí to dobře dopadlo.

Velkou zkušeností byla spolupráce s těmi, kdo se „točili“ kolem klášterního kostela: kostelník, jeho manželka starající se o kostelní prádlo, uklízečička, paní zajišťující květinovou výzdobu, varhaníci a zpěváci, a také některé místní rodiny – zde jsem navázal nemálo hezkých vztahů, které trvají dodnes (a musím se přiznat, že i kvůli nim se rád do Uherského Brodu vracím, když jsem tam vyslán, především na zastupování či výpomoc). Dobré vztahy a spolupráce se také navázaly s místním farářem O. Svatoplukem Pavlicou a farním vikářem O. Jindřichem Peřinou, kdy jsem se snažil o to, abychom

působili ve shodě a co nejvíc táhli za jeden provaz. Příchod mnišek spojený s požadavky papežské klauzury vedl k tomu, že mnišky převzaly úklid a výzdobu kostela i ministrantskou službu (neboť presbytář je zároveň jejich chórem, tedy součástí klauzury) – popravdě řečeno nebyly všechny tyto změny ze strany věřících zpočátku přijímány s pochopením a radostí, ale mám za to, že mnišky si právě kvůli svému specifickému poslání modlitby (zvláště přímluvné) získaly mnohá srdce věřících, velkou zásluhu má na tom také svou klidnou obětavou službou O. Augustin.

Naprosto neopakovatelnou zkušeností byla první jarní vlna onemocnění covid-19 se všemi omezeními, které s ní byly spojeny. Tato nemoc pravděpodobně již v únoru 2020 zasáhla dost citelně mě samotného (přestože to tehdy bylo diagnostikováno jako chřipka). Daleko více však poznačila nejen mé akademické působení, které se převážně přesunulo do on-line prostoru (ten však nikdy nemůže být adekvátní oproti běžné výuce), ale především výrazně zasáhla život věřícího společenství – zvláště silně kolem Velikonoc 2020, které jsem kvůli dost drastických vládním omezením slavil pouze s komunitou mnišek. V této době jsem se víc snažil o individuální duchovní péči a – vzpomínaje na „ilegální“ praktiky před listopadem 1989 – jsem víckrát na jaře 2020 sloužil nedělní mši svatou také u rodin v jejich domech, což má charakter výrazně odlišný od slavení ve velkém společenství věřících v kostele, částečně anonymním.

S působením v Uherském Brodě je v neposlední řadě spojena tradiční růžencová pouť v první říjnovou neděli a o předcházející sobotě. První „růžencová“ v roce 2019 byla pro mě především zkušeností mé nedostatečnosti, kdy jsem ne všechno dost připravil, a na základě těchto zkušeností se dosud starám o přípravu a průběh této poutě ve značné spolupráci s mniškami (hlavní poutní nedělní mše svatá se koná v klášterní zahradě) a za velmi výrazné pomoci farnosti, zvláště jejího faráře. Takže s Uherským Brodem jsem stále do menší míry propojen, především kolem růžencové pouti.

fr. Damián Němec OP

Foto: Monika Menke

Být přínosem

Ze života laického sdružení Královny posvátného růžence
v Uherském Brodě

Naše sdružení bylo založeno v době totality v červenci 1987 a tvořilo ho tehdy 6 členů. U jeho zrodu stál otec Savio Řičica OP, pod jehož vedením jsme se pravidelně scházeli jednou za měsíc. Na těchto setkáních jsme se seznamovali se stanovami a povinnostmi laického sdružení třetího řádu sv. Dominika a uvědomovali jsme si hluboký význam jeho spirituality, zvláště v dnešní době.

Po převratu roku 1989 byl otec Savio přeložen do Olomouce a naše společenství převzal otec Česlav Plachý OP, po něm pak otec Angelik Mička OP. 1. 3. 1992 bylo naše sdružení oficiálně zřízeno a jeho řádovým asistentem se stal otec Patrik Trnečka. V té době se naše společenství rozšířilo na 22 členů ve věku 27–73 let. Otec Patrik nás začal systematicky uvádět do dějin spásy a vést k hlubšímu pochopení žalmů. Protože otcové v Uherském Brodě byli během dalších let překládáni do jiných klášterů, vystřídali se postupně ve vedení našeho společenství tito otcové: Bernard Špaček OP, Vavřínek Černý OP, Alvarez Kodeda OP, Ignác Bürgl OP, opět fr. Alvarez, opět fr. Česlav, Jan Rajlich OP. Každý z těchto otců se nám snažil vstřípit lásku ke svatému Dominiku, k řádu, k němuž patříme, a více chápat, jak velikým darem a milostí je to, že smíme být jeho členy. Nikdy nejsme sami. Máme podíl na všech dobrech a milostech celého řádu i všech dominikánských svatých v nebi, můžeme je prosit o pomoc a o přímluvu. Máme se také snažit žít tak, abychom byli pro řád přínosem, aspoň vytrvalou modlitbou a přinášením obětí.

V současné době se scházíme u otce Augustina Prokopa OP v Uherském Brodě. Ten vede naše společenství s velkou láskou a je pro nás vždy krásným povzbuzením. Během let více našich členů zemřelo, protože měli už vysoký věk, takže nyní nás je jen 8. Na setkáních se modlíme, rozjímáme žalmy z knihy Písne království, sdílíme zkušenosti z duchovního života, zvláště myslíme na celou dominikánskou rodinu, na její zemřelé členy, probíráme životopisy našich dominikánských světců, čteme *OPusculum* či studujeme knihu Waltera Wagnera OP *Život podle Augustinovy řehole*.

Jsmo velmi vděční za to, že patříme do dominikánské rodiny, a chceme se snažit následovat příklad svatého otce Dominika, tzn. zvláště hledat Pravdu, hájit ji a žít podle ní.

Marie Anna od Andělů Ondráčková

Ze života rožnovského sdružení

Foto: Archiv LSSD v Rožnově pod Radhoštěm

Historie

Naše sdružení vzniklo v Rožnově pod Radhoštěm v roce 2003 spojením několika členů olomouckého a ostravského sdružení. Ustavujících členů bylo sedm, všichni se zajímavou historií spjatou s dominikánským řádem. Větev „valašská“ měla svůj počátek v 80. letech minulého století a spojitost s působením P. Bernarda Špačka OP, tehdejšího faráře na Hutisku-Solanci. Otec Bernard probudil ve věřících zájem o dominikánskou spiritualitu, ti se pak tajně scházeli ve společenství na faře. Scházelo se zde mnoho věřících aktivistů i duchovních osob z tehdejší podzemní církve.

Po revoluci, v roce 1990, odešel otec Bernard do olomouckého klášteřa. Zároveň bylo v Olomouci založeno i laické sdružení. Z tajných členů společenství se stali oficiální terciáři, léta pak do Olomouce z Hutiska a okolí pravidelně dojížděli. Roku 1990 rovněž obnovilo svou činnost ostravské sdružení. Jeho členy se stali terciáři tajně se scházející na Ostravsku a také terciáři patřící od 70. let k tzv. opavskému sdružení (kam jsem vstoupila v roce 1977 i já). Charismatickým, velmi aktivním našim vůdcem byl v tu dobu bratr Pavel, Jiří Legerský, mezi námi zvaný Harry, později tajně vysvěcený na kněze. Měl velké nadšení pro víru, apoštolát, dominikánský řád. Svým životem byl pro nás všechny výrazným, přitažlivým vzorem, přivedl k Bohu mnoho mladých lidí. Zemřel v roce 1984, ve svých 35 letech.

Toto tajné sdružení bylo samozřejmě pronásledováno ze strany StB. V roce 1982 jsme byli přepadeni při cestě ze setkání tzv. silniční kontrolou. Dva členové sdružení šli do vězení za „přechovávání protistátní náboženské literatury“. Jinými slovy vzali celou „protistátní činnost“ na sebe, aby do vězení nemusel jít otec Česlav Plachý OP, který byl v té době naším řádovým asistentem a neměl souhlas k vykonávání kněžské služby a také měl podmínku kvůli paragrafu MAŘENA (maření státního dozoru nad církvemi). Ostatní museli „pouze“ k výslechům. Poté byly naše aktivity přerušeny až do roku 1990.

A nyní zpět k našemu rožnovskému sdružení. Po založení jsme se brzy rozrostli na trojnásobek. Prvním řádovým asistentem byl P. Romuald Rob OP. Ve farnosti jsme byli velmi dobře přijati, podporováni místním farářem P. Jiřím Poláškem. Naše pravidelná sobotní setkání byla otevřena celé farnosti. Společně jsme slavili mši svatou, modlili se, účastnili přednášek. Po odchodu otce Romualda se vystříдалo několik dalších asistentů – otcové Štěpán Filip OP, Jindřich Poláček OP, Jiří Koníček, Metoděj Němec OP.

V roce 2008 jsme pozvali do naší farnosti městské misie, vedené o. Pavlem Mayerem OP. Misie byly velkým povzbuzením pro věřící, několik z nich vstoupilo do našeho sdružení a od tohoto roku se také naši členové misí pravidelně účastní. Několik našich sester a bratří již odešlo na věčnost. Přesto nepřestáváme být spolu spojeni, vnímáme jejich přímluvu a pomoc.

Náš apoštolát

Nejvýraznějším projektem je Rodina sv. Zdislavy, založená našimi členy Olgou Zdislavou a Jiřím Tomášem Michutovými na podporu opuštěných dětí. Toto občanské sdružení postavilo několik domů pro pěstouny, kteří byli ochotni vzít do péče velké sourozenecké skupiny. Poskytuje služby dětem i pěstounům – vzdělávání, přednášky, víkendová setkávání, tábory pro děti, odborné poradenství, doprovázení a další služby. Některé děti už dospěly, z rodiny odešly. Aktuálně máme jeden dům volný k dispozici novým pěstounům, kteří by rádi přijali další děti, ale jejich vlastní bytové podmínky jim to nedovolují. Více na <https://rodina-zdislavy.webnode.cz/>

Další společnou aktivitou je založení Bratrstva svatého růžence, které bylo v naší provincii obnoveno a jehož stanovy potvrdil o. provinciál Lukáš Fošum OP. Aktuálně je nás padesát členů, včetně tří duchovních. Od května 2021 se pravidelně scházíme každou první sobotu na Prostřední Bečvě v kostele sv. Zdislavy k modlitbě růžence, mši svaté, agapé a malému duchovnímu povzbuzení a sdílení. Jste srdečně zváni!

Marta Luzarová

30 odvážných let

Církevní střední škola pedagogická a sociální Bojkovice má za sebou 30. školní rok. S velkou odvahou ji naše sestry v roce 1991 založily a její vznik a vedení prvních 24 let leželo převážně na sestře Miriam.

30 let existence školy – kam za tu dobu škola doputovala

V Bojkovicích jsem ředitelkou od roku 2016. Jelikož jsem předtím v Bojkovicích nežila, můžu mluvit až o posledních několika letech. V roce 2014 bylo na generální kapitule rozhodnuto, že se většina sester seniorek přestěhuje z Bojkovic do Střelice. Tím se větší část prostor uvolnila pro potřeby školy, a ta mohla začít růst. Pro představu, jak moc vyrostla, uvádím několik čísel:

- od září 2022 bude ve škole 175 žáků, a sice 115 v denním studiu (4 ročníky maturitního oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika) a 60 v dálkovém studiu (dvouleté zkrácené pomaturitní studium oboru Předškolní a mimoškolní pedagogika);

- v přijímacím řízení pro školní rok 2022/2023 se hlásilo 94 uchazečů o denní studium (přijali jsme 30 žáků) a 46 uchazečů o dálkové studium (přijali jsme 30 žáků), kteří splnili kritéria přijímacího řízení a umístili se na prvních místech;
- při škole funguje už čtyři roky Středisko volného času, které nabízí přibližně 15 různých zájmových kroužků (vzdělávacích, hudebních, sportovních);
- 80 žáků denního studia je v Bojkovicích ubytováno jak na vlastním domově mládeže (53 ubytovaných), tak v systému privátů, které máme smluvně pod záštitou školy zajištěny;
- od roku 2017 jsme členy Asociace středních pedagogických škol, kam náleží 22 škol od Karlových Varů po Bojkovice, které se specializují právě na obor Předškolní a mimoškolní pedagogika;
- v období letních prázdnin nabízíme ubytování pro skupiny, což pro školu představuje ekonomicky výhodnou hospodářskou činnost. O ubytování je velký zájem, a proto již nyní přijímáme rezervace na rok 2023;
- ve škole, na domově mládeže a v provozním zázemí je zaměstnáno 28 osob, přičemž někteří jsou na zkrácené úvazky;
- aktivně jsme každoročně zapojeni do 3–4 vzdělávacích projektů, které pomáhají škole růst v kvalitě. Aktuálně se jedná mimo jiné o projekt IKAP Zlínského kraje, který přináší aktivní spolupráci se středními pe-

dagogickými školami Kroměříž–Zlín–Bojkovice. Pro naši školu se jedná o velkou příležitost růst v odbornosti. Další zajímavou novinkou letošního roku je získání akreditace programu ERASMUS+. Díky udělené akreditaci máme na roky 2022–2027 jistotu grantových prostředků. Každoročně můžeme vyslat 20 žáků na 2týdenní zahraniční odbornou stáž do mateřských škol. Pro rok 2022 se jedná o grant ve výši 42.300 Euro.

Postavení školy v rámci regionu

Od roku 2019 otvíráme pouze jeden obor, a sice Předškolní a mimoškolní pedagogika. Naši absolventi jsou složením maturitní zkoušky jak v denní, tak dálkové formě studia plně kvalifikovanými pedagogickými pracovníky pro práci učitele/učitelky v mateřské škole, vychovatelé školní družiny, domovů mládeže, pedagogů volného času atd.

Uchazeči se k nám do školy hlásí jak kvůli nabízenému oboru studia, tak kvůli rodinné, bezpečné, dominikánkami zřizované škole. Naši žáci jsou od Břeclavi přes Strážnici, Uherské Hradiště až po Valašské Meziříčí. Výjimkou nejsou ani žáci, kteří mají trvalé bydliště v Brně, Olomouci nebo Ostravě.

S ostatními středními pedagogickými školami nejsme konkurenty, nýbrž kamarády a úzkými spolupracovníky. Zejména Střední pedagogická škola v Kroměříži a Soukromá střední pedagogická škola ve Zlíně jsou pro nás vítanými partnery spolupráce. V posledních dvou letech probíhá pravidelné setkávání pedagogů výše uvedených škol na bázi odborných předmetů. Kolegové sdílí učební metody a materiály, což přináší velké obohacení všem. Několik našich kolegů také absolvovalo stáže na jiných středních pedagogických školách a opět se jednalo o přínos a nové inspirace do učitelské praxe.

Aktivně spolupracujeme se 14 školskými zařízeními, převážně mateřskými školami, kde naši žáci vykonávají průběžné praxe. Pro pedagogické, tzv. souvislé praxe se jedná o dalších několik desítek mateřských škol ve Zlínském, Jihomoravském, Moravskoslezském kraji. Díky tomu máme široké kontakty na

Foto: Archiv CSSPS Bojkovice

mateřské školy v širším regionu Moravy. Největší radostí je, když se na nás obrací právě ředitelky mateřských škol a poptávají naše absolventy. Každoročně tak na naše doporučení nastupují absolventi do vlastní pedagogické praxe. Ve škole nám již čtvrtým rokem funguje Centrum kariérového poradenství. Není výjimkou, že se na nás po úspěšném ukončení studia obrací bývalí žáci s žádostí o pomoc při přípravě na pracovní pohovor apod.

Školní dominikánský duch a jak je třeba jej žít

Naše komunita je aktuálně ve složení 5 sester. Přímo ve škole jsme zaměstnané 3 (ředitelka, učitelka angličtiny a spirituálka + pedagog volného času). Dvě další sestry žijící v komunitě jsou dobrovolnicemi a podporovatelkami školy. Jedna je seniorského věku a druhá má jiného zaměstnavatele, avšak právě díky nim je cca 1 ha zahrady našeho školního areálu celoročně krásně upravený. Naše komunita bydlí přímo v budově školy, což není vždy úplně ideální, protože sestry zaměstnané ve škole jsou stále na pracovišti. Zároveň je důležité uvědomit si fakt, že právě bez živé komunity sester by naše škola nebyla právě takovou, jakou je – přijímající každého žáka i zaměstnance se všemi jeho radostmi i starostmi. Přítomnost komunity sester, která se několikrát za den schází ke společné modlitbě, a zejména přítomnost eucharistického Ježíše je tím, co dělá naši školu výjimečnou a jinou. Žáci nás vnímají právě jako komunitu sester, která je zde přítomná, modlí se a žije zde s nimi. V České republice jsme jediná střední škola tak úzce spojená s jednou řeholní komunitou.

Co je především potřeba předat studentům? Co si mají z naší školy s sebou odnést do dalšího života?

S podobnou otázkou jsem se před časem obrátila na naše sestry z generální rady. Požádala jsem je, aby mi napsaly, jaká má být vize naší školy. Jaký je její smysl a důvod existence. Dostala jsem následující odpověď:

Kvalita lidského zrání v křesťanském duchu:

- dominikánské charisma projevující se důrazem na kritické myšlení, snahu hledat objektivní pravdu;
- teoreticky i příkladem – aby i vedení školy a učitelé hledali a aktivně naplňovali to, k čemu studenty sami vedou;
- uvědomění, že je to celoživotní proces.

Zpátky v Bojkovicích

5. listopadu 1990 v podvečer dorazil do Bojkovic autobus broumovských sester dominikánek. Jako by se historie opakovala, jen směr cesty byl opačný – v září 1950 ještě pod pláštěm tmy sestry Bojkovice nedobrovolně opouštěly a o čtyřicet let později, opět za šera, ale tentokrát dobrovolně, se sestry vrátily. Tomuto okamžiku předcházelo na jaře 1990 přijetí prvního tzv. „restitučního zákona“, ve kterém byly výčtem uvedeny budovy, které se měly vrátit původním majitelům – a do této kategorie patřil i dům č. p. 537 v Bojkovicích. Už na začát-

Foto: Palickap, Wikimedia Commons (CC BY-SA 4.0)

ku léta malá skupinka sester dům převzala a začaly probíhat opravy ve spolupráci s řadou obyvatel Bojkovic. 15. září 1990 začalo stěhování z Broumova, přijely další 4 sestry a první kamion s nákladem vybavení. V té době bylo v Broumově ještě více než 40 sester, do Bojkovic se stěhovalo 38 z nich. Kromě nábytku a osobních věcí se stěhovala třeba kongregační knihovna (zaplnila celý kamion), knihařský lis, ale také slepice, rybíz, růže, dýně, kompoty... Každý týden jsme vypravily z Broumova dva vozy – až do „osudného“ 5. listopadu. 1. prosince byl pak znovu vztyčen kříž na věži kláštera.

Že sestry otevřou v Bojkovicích opět po čtyřiceti letech školu, to zpočátku nebylo jasné. Dům se upravoval jako obydlí sester. Pak se ale v prosinci 1990 těsně před Vánoce sešla v Bojkovicích generální rada kongregace, která rozhodla, že sestry požádají o povolení k otevření střední školy v Bojkovicích. I s odstupem třiceti let pomyslně smekám před jejich odvahou. Nebylo zdaleka jasné, jak se bude dál u nás vyvíjet politická a ekonomická situace, nemohly vědět, zda Pán požehná kongregaci „dorostem“, zda bu-

dou mít lidé zájem o církevní školu. Ze „sester zakladatelek“ nyní žije již jen jednadevadesátiletá sestra Slavomíra, „shora“ už na rozvíjející se školu řadu let hledí sestry Anastázie, Judita, Miroslava a Božislava... Sestry, díky za vaši odvahu!

Ještě do konce roku 1990 sestry získaly souhlas se zřízením školy od Arcibiskupství olomouckého, kladné vyjádření obce a už v lednu také souhlas Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Bylo rozhodnuto o založení Církevní rodinné školy Bojkovice, která byla ještě před otevřením přejmenována na Dívčí katolickou školu Bojkovice. A opět se začalo v domě budovat, protože bylo třeba pokoje změnit na třídy a přebudovat dům v zahradě na internát. A všechno se muselo stihnout do 1. září 1991. Zároveň bylo třeba vytvořit a nechat schválit učební plán a osnovy předmětů, protože „centrální“ učební dokumenty pro obor Rodinná škola neexistovaly, bylo třeba sehnat kvalifikované vyučující (jako řeholní sestra jsem na začátku učila jediná, ještě jsem neměla ani pedagogické vzdělání a zároveň jsem byla pověřena také vedením školy...) a hlavně – žáky.

V dubnu 1991 se konaly první přijímací zkoušky, přihlášku poslalo více než devadesát uchazeček, ze kterých bylo vybráno dvacet osm. Přijímací zkoušky byly z českého jazyka (gramatický test a slohová práce), z testu všeobecných znalostí (matematika, biologie člověka, zeměpis ČR, české dějiny a náboženský přehled)

a součástí byla praktická zkouška z výtvarné výchovy a šití (pro zajímavost – uchazečky si losovaly, zda přišijí knoflík, patentku nebo háček a háčkovaly řetízek ☺).

Do 1. září 1991 jsme všechno stihly... a tak od 1. září 2021 můžeme děkovat za třicet let Boží přízně a požehnání, můžeme vzpomínat na více než 400 lidských příběhů – studentských, učitelských i sesterských – a můžeme věřit, že Bůh s „církevkou“ v Bojkovicích počítá i v dalších třiceti letech.

S. Miriam Hřebačková OP

Spirituálka

Církevní střední škola pedagogická a sociální v Bojkovicích slaví 30 let od svého vzniku – co to vlastně znamená? Co se vlastně slaví? Odpovědět na tuto otázku není jednoduché, protože zasahuje do celé řady různých oblastí. Kromě přínosu pro region a profesní rozvoj jednotlivců (ať již studujících, či vyučujících), což je víceméně měřitelné, je zde ještě jedna zdánlivě nenápadná rovina, mnohem hlubší a důležitější, i když hůře postižitelná, která se vztahuje k duchovní oblasti.

Foto: Archiv CSSPS Bojkovice

Práce na tomto poli je sice méně uchopitelná rukama, ale rozhodně to neznamená, že by byla méně náročná nebo kladla menší nároky na toho, kdo ji koná. V letošním roce je tomu poprvé, kdy na škole oficiálně působí sestra dominikánka na pozici spirituálky. Touto službou byla pověřena SM. Štěpánka Šenkeříková OP. Jaká je náplň její práce? Kde bere inspiraci? Čerpá při svém působení z bohatství dominikánské spirituality? Vydejme se s ní do dosud neprobádané a možná i nedefinované oblasti, kde se lidská práce více než kde jinde propojuje s působením Ducha svatého...

Jsi první dominikánka spirituálka, a navíc na dominikánské škole – co to vlastně znamená? Co tato služba obnáší?

Být spirituálkou na naší dominikánské škole znamená – jejda, to kdybych věděla. Snažím se to hledat, poznávat. Hledám, co to vůbec je role spirituálky a také jaká má být **církevní střední škola** a ještě k tomu **dominikánská církevní střední škola**. Jak mám a nebo nemám na studentky a studenty působit atd.

To, že jsem první sestra, která takto v Bojkovicích na naší škole působí, je vlastně úžasné i šílené. Úžasné v tom, že se tento krok v kongregaci udělal. Také v tom, že jsem první a nemusím navazovat na ničí práci. Ale právě proto je to také náročné. Nevím, co a jak dělat, nemám mustr někoho přede mnou. Taky si uvědomuju, že sestry už jako spirituálky působily, jen se tomu tak neříkalo. Já mám tu výhodu, že tu jsem právě proto.

Když jsem nad rolí spirituálky přemýšlela a když teď hledám co a jak, vždy docházím k tomu, že se nejedná pouze o duchovní stránku člověka, ale důraz (a možná i větší) musí být kladen na člověka celistvého – všechny složky osobnosti.

Jsem zaměstnána ve škole jako pedagog volného času, což je úžasné, protože nejsem učitelka, která po děckách chce a vyžaduje učivo. A nejsem ani vychovatelka, která v očích studentů prudí s úklidem a dodržováním řádu. (Je to v nadneseném významu. Víím, že úkolem učitelů a vychovatelů není jen toto a i oni mohou působit na studenty.) Já si můžu dovolit mluvit se studenty o různých věcech a oni nemají strach, že bych je soudila. Mluvíme spolu o škole, o učitelích, o rodině, o vztazích a prvních láskách. Ale také o strachu, úzkosti, problémech a nepochopeních.

Snažím se tu být pro studenty i učitele, naslouchat oběma skupinám, chápat je a pak také třeba vyvažovat a urovnávat vzájemné naštvání.

V rámci své práce jezdím se studenty i na několikadenní akce a to je skvělá příležitost se poznávat a prožívat spolu jiný čas než ve školním prostředí. Byla jsem takto na Adaptačním kurzu, Lyžařském kurzu, Stmelovací akci a na podzim připravuju třeba Metodický kurz.

Co tě inspiruje, kudy jít a vyšlapávat dosud nevyšlapané cesty?

Snažím se dívat kolem, pozorovat a naslouchat – mladým, učitelům a Bohu. Vidím, že je touha po mluvení, sdílení, a to jak o běžných banálních věcech, tak i o těch náročnějších, těžších. Snažím se prostě být s nimi. Také se snažím číst. Literatury je spousta a vlastně i když není primárně určena pro práci s mládeží nebo ke studiu teologických otázek, snažím se představovat si, jak načtené věci můžu využít pro svou aktuální práci.

Důležité pro mě také bylo nedávné Setkání duchovních pracovníků ve školství. Tam jsem zjistila, nebo spíše si uvědomila a potvrdila, že spirituál musí neustále hledat, jak pracovat, a to je jeho cesta. Neustále se totiž mění podmínky (lidé, nálada, potřeby) a na ně musí spirituál reagovat. Každý spirituál, se kterým jsem se dosud setkala, stejně pracuje jinak, protože je v jiném druhu školy, je v jiné pozici – může být kněz nebo laik, muž nebo žena, učitel, vychovatel, pedagog volného času a mnoho jiného. Každopádně navzájem si všichni můžou být inspirací.

Jaké vidíš hlavní potřeby, na které je třeba reagovat? O co je mezi studenty zájem?

Největší potřeba, kterou vnímám, je věnovat čas. Jsem teď a tady pro tebe. Několikrát se mi stalo, že jsem s někým mluvila a on ten rozhovor osekala

Foto: Archiv CSSPS Bojkovice

nebo nepřešel do vážnější roviny, protože jsem projevila, že nemám čas nebo že jsem myšlenkami jinde. Tyto okamžiky mě mrzí, protože se pak náročněji zase začíná a dostává k tématu. Určitě je důležité se zajímat o studenty a vyhledávat možnosti setkání. Nemůžu jen někde sedět a čekat, že si mě najdou.

Lze do práce se studenty propašovat prvky dominikánské spirituality?

Určitě je to možné. Snažím se je naučit rozhodovat se, domlouvat se, naslouchat a respektovat, přijímat odpovědnost, rozvíjet kritické myšlení a hledání pravdy. Konkrétně třeba vedu kroužek, ve kterém diskutujeme nad různými tématy, které si studenti sami sepsali, jako je modlitba, sebevraždy, potraty, LGBT, komunikace, ale i jednodušší témata jako třeba jaký druh sluchátek je nejlepší atp. Společně se bavíme o těchto tématech a hledáme otázky a odpovědi. Nejde nám o jednu odpověď, ale o dívání se na věci/témata z různých úhlů pohledů.

Dalším a důležitým prvkem je společenství. Naše škola je malá a rodinného typu, takže se všichni známe. Samozřejmě to některé velice štve, protože se nedá anonymně ztratit. Přesto ale většina nějaké společenství potřebuje a vyhledává. Zažívat společenství a učit se ve společenství být a žít v něm mi přijde velmi důležité (pro studenty i nás ostatní). Je to dominikánský prvek, ale i prvek křesťanský a obecně lidský.

Sama jsi zde studovala – zaznamenávala jsi tu jako studentka nějaké „dominikánství“? Přitáhlo tě něco z toho do klášteřa?

Myslím, že to bylo hlavně to společenství, které jsem zde prožívala. Nás bylo ve třídě 6 (původně 8, ale byli jsme štedří a podělili jsme se s další třídou) a ve škole nás bylo tolik, že jsme se vešli celá škola do jednoho autobusu (studenti i učitelé). Byl to úžasný čas a velká změna po příchodu z velké základky. Naše škola se za ty roky rozrostla, ale myslím, že společenství se zde dá stále prožívat. Nejen z důvodu počtu, ale i proto, že je plno aktivit a akcí, kde je kladen důraz na skupinu. Další, co mě oslovilo, byl příklad života – kázání životem. Jako studenti jsme sledovali učitele (a sestry možná ještě kritičtěji), jestli sami dělají to, co chtějí po nás. Myslím, že se to děje doposud a nejen tady.

Jako studentka jsem ale nevěděla, co znamená dominikánství. Věděla jsem, kde jinde sestry dominikánky působí, jak vypadají, že se věnují školství a že jsou dominikánky. Ale kdo to byl svatý Dominik a jeho následovníci, jsem nevěděla a asi jsem se po tom ani nepídila. Asi nejsem schopna říct, co konkrétně mě přitáhlo k dominikánkám. Myslím, že to byly drobnosti, které prostě zapadaly do celku. A tyto kousky (dílký puzzle) jsem určitě začala sbírat už na střední škole.

Stojíš v takové průkopnické pozici – co bys chtěla vědět, kdyby ses mohla kohokoli na cokoli ve vztahu ke své službě zeptat?

Chtěla bych vědět, jak s mladými mluvit, pracovat, nakolik s nimi můžu mluvit přímo o Bohu a víře a nakolik to nechávat jen na jejich iniciativě.

Ptala bych se lidí, kteří v této pozici mají zkušenosti, a také samotných mladých. To jsou lidé, kterých se ptám a můžu se jich ptát. Ale ráda bych se na radu a inspiraci zeptala Dona Bosca, který uměl mluvit a rozumět mladým. Ptala bych se bl. Julie Rodzinske, která byla výbornou vychovatelkou a působila dominikánsky. Ptala bych se apoštolů, kteří stáli v nové pozici, kdy chtěli předávat druhým to, co sami zažili, a nebylo to o nich, ale o ukazování na Krista. A ráda bych se zeptala svatého Dominika a prvních dominikánů, jak by dominikánské charisma a spiritualitu aplikovali na střední školu. A taky mě napadá pár otázek na Sokrata a jeho metodu vedení rozhovoru.

Tak o tom si popovídáme někdy jindy... :-)
Děkujeme za rozhovor!

SM. Vincenta Vodáková OP

Semper maior...

Foto: Stanislav Kadlčík

Stejně jako pro všechny pokřtěné je i pro nás eucharistie zdrojem a vrcholem křesťanského života (srov. LG 11). Denně je nám dopřáno účastnit se mše svaté a setrávat před Nejsvětější Svátostí. A tak se každý den můžeme znovu a znovu učit milovat od Toho, který *projevil lásku až do krajnosti* (Jan 13, 1). V důsledku své křehkosti sice mnohdy nechápeme, co náš Pán a Mistr učinil, co to znamená *mýt druhým nohy* (Jan 13, 12) a jak máme následovat *příklad, který nám Pán dal* (Jan 13, 15). Ale Bůh si každého z nás jedinečným a něžným způsobem vede a dopřává nám prohlubovat přátelství s ním. Pomáhá nám pochopit, že tady nejsme sami pro sebe, že se můžeme stávat darem – darem pro druhé, darem pro Dárce. Protože jak píše papež Benedikt XVI. v exhortaci *Sacramentum Caritatis*: „Sjednocení s Kristem, které se uskutečňuje ve svátosti oltářní, nás uschopňuje k novým vztahům ve společnosti, neboť *mystika* této svátosti má sociální charakter (...), vždyť jsme sjednoceni s Pánem i se všemi ostatními, kdo ho přijímají. (...) Krista nelze mít výhradně pro sebe, mohu mu náležet jedině ve spojení s těmi, kdo mu patří nebo mu patřit budou“ (č. 89). Při každé mši svaté tedy

můžeme prosit, aby se vůně eucharistie rozlévala nejen naším srdcem, naším kostelem, Uherským Brodem, ale aby byl provoněn celý svět... abychom jednou všichni došli Cíle.

Eucharistie je pokrmem na cestu k Cíli. Pokrmem nejen výživným, ale také oblažujícím. Jak si několikrát během dne připomínáme: „Chléb z nebe dal jsi jim. Všechno potěšení v sobě obsahující.“ Ježíš je ten *Chléb, který sestoupil z nebe* (Jan 6, 33), neboť *Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3, 16). Je to Chléb, který rozradostňuje srdce, srdce každého z nás způsobem jemu vlastním. A něžným dotykem své Přítomnosti nám dává všechno potěšení v sobě obsahující.

Jak si však nenechat tento Život jen pro sebe a pokusit se něco vypovědět o Nevypověditelném i druhým? O Bohu, který je vždycky Jiný, než si představujeme. O Bohu, který je *semper maior*... Jak do tohoto Tajemství par excellence vstoupit?

Snad společnou cestou víry a sdílení, skrze mluvení s Bohem a o Bohu... Ze všeho nejdříve však v tichu se sklonit a zůstat v Lásce. A potom vstát a jít... protože „Eucharistie, která se neprojevuje láskou, je sama v sobě neúplná“ (*Sacramentum Caritatis*, č. 82).

A pak... se opět v tichu sklonit a zůstat v Lásce... dlouho.

SM. Jordána Kuběnová a SM. Justina Kracíková OP

Proč je eucharistie významnější než křest?

Svatý Tomáš se vyjádřil, že eucharistie je největší svátostí. Ale křest „tě spásí“ (1 Petr 3, 21) a přijímáme ho jako první. Proč je eucharistie první co do významu?

Svátosti církve jsou zaměřeny k tomu, aby prospívaly člověku v duchovním životě. Duchovní život se pak podobá tělesnému životu, protože tělesné věci v sobě nesou podobnost s duchovními. Je však zjevné, že když se k tělesnému životu vyžaduje zrození, jímž člověk dostává život, a růst, jímž je člověk přiváděn k dokonalosti života, tak se také vyžaduje pokrm, jímž se člověk udržuje při životě. A proto, jako bylo třeba k duchovnímu životu křtu, který je duchovním zrozením, a biřmování, které je duchovním růstem, tak bylo třeba svátosti eucharistie, která je duchovním pokrmem.

Foto: Fr. Šimon OP

To, co obsahuje něco posvátného, se nazývá svátostí. Něco však může být posvátné dvojným způsobem: buď absolutně, anebo ve vztahu k něčemu jinému. Rozdíl mezi eucharistií a jinými svátostmi, které mají smyslovou materii, spočívá v tom, že eucharistie obsahuje něco posvátného absolutně, totiž samotného Krista, kdežto křestní voda obsahuje něco posvátného ve vztahu k něčemu jinému, totiž sílu sloužící k posvěcení.

Křestní voda nepůsobí nějaký duchovní účinek sama o sobě, ale silou Ducha svatého, která se ve vodě nachází. Proto Zlatoústý k verši Jan 5, 4 „Anděl Páně občas...“ říká: „V pokřtěných nepůsobí samotná voda, ale když přijala milost Ducha svatého, tehdy rozvazuje všechny hříchy.“ Jako se pak má síla Ducha svatého ke křestní vodě, tak se má právě Kristovo tělo ke způsobám chleba a vína. Proto samy způsoby chleba a vína nepůsobí nic, ale [působí] silou pravého Kristova těla. (STh III, q. 73, a. 1)

Biologický a duchovní život jsou analogické. Stejně jako k biologickému životu potřebujeme zrození (nebo spíše početí) a potravu, potřebujeme obojí i k životu duchovnímu. Vzhledem k této analogii bychom mohli považovat křest za důležitější než eucharistii, protože je jako zrození – počátek života –, zatímco eucharistie je jako růst již existujícího života; a fyzické zroze-

ní (či spíše početi) je důležitější, radikálnější než růst, protože dává samu existenci.

Posvátnost eucharistie je však větší nejen v míře, ale i v principu, protože je posvátná absolutně, sama o sobě: po konsekraci je to samotné Tělo Kristovo, *nikoli* chléb nebo víno. Katolíci eucharistií *uctívají*, což je nejnehoráznější modloslužba, pokud se *nejedná* o samotného Krista, ale pouze o posvěcený chléb a víno. Neuctívají křest ani žádnou jinou svátost. Křestní voda je posvátná jen proto, že *nese* spásnou Boží moc, podobně jako svatý Kryštof nese Krista skrytého v dítěti. Křestní voda je pouze voda. Ale chléb a víno eucharistie nejsou jen posvátným chlebem a vínem, nejsou vůbec chlebem a vínem. Jsou skutečným Tělem a Krví Kristovou.

Svatý Tomáš tento rozdíl objasňuje pomocí překvapivého přirovnání. Přečtete si znovu závěr citovaného úryvku. Bůh Duch svatý *používá* křestní vodu jako pouhý nástroj; a Bůh Syn používá podoby chleba a vína jako pouhý nástroj a tyto podoby zachovává, aby vyzkoušel naši víru. Kdybychom totiž na vlastní oči viděli, co to ve skutečnosti je, viděli bychom Ježíše stejně jasně jako apoštol Tomáš po jeho zmrtvýchvstání a okamžitě bychom jako on padli na zem a zvolali: „Pán můj a Bůh můj!“ A on by nám řekl to, co řekl Tomášovi: „Protože jsi mne uviděl, uvěřil jsi,“ místo aby nám řekl, jak to dělá: „Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili.“ (Jan 20, 29)

Je velkou milostí, že eucharistie nevypadá jako Kristus, nedělá neustále viditelné zázraky ani v nás nepůsobí duchovní „opojení“, kdykoli ji přijímáme. Namísto cvičení ve víře bychom si tak dopřávali duchovní sladkost. Navštěvujte ho tam často! Je to jako jít navštívit nemocného místo do kina: nejde o pasivní vzrušení, jde o aktivní skutek lásky. Milost křtu může být dítětem přijata pasivně, ale milost eucharistie nikoli. Pouze víra jí dává protékát, jako kohoutek u vodovodní baterie.

*Peter Kreeft, Practical theology,
Ignatius press, San Francisco 2014, s. 261,
přeložila SM. Bernadeta Prášková OP*

K oltáři přicházíme s prázdnýma rukama. Položili jsme na něj své životy. A ten, kterého přijímáme, také vyprázdnil své ruce a svěřil se do našich rukou. Oběh darů stimulují spíše prázdné ruce, nikoli zmocňování se komodit. Hyde nás ujišťuje, že „dar se pohybuje z hojnosti do prázdna. Hledá, co je neúrodné, vyprahlé, nějak uvízlé a chudé. Pán říká: ‚Všechno, co otvírá lůno, patří mně‘ (srov. Gn 34, 19).“ Mistr Eckhart nás povzbuzuje: „Vypůjčte si prázdné nádoby.“ (Timothy Radcliffe OP: Proč chodit do kostela)

Blahoslavená, která neviděla a uvěřila

Tento článek je založený na přednášce pro olomoucké růžencové bratrstvo dne 7. 5. 2022, tedy uprostřed doby velikonoční. Proto se jako téma přímo nabízelo tajemství zmrtvýchstání. V něm samozřejmě hraje hlavní roli sám Ježíš, ale tentokrát zaměříme pohled na Marii...

Mezi růžencovými tajemstvími jsou události, u kterých Maria byla, a někdy dokonce sehrála klíčovou úlohu – asi nejvýraznější to je u Zvěstování. U jiných vůbec nebyla, třeba když se její syn potil krví v getsemanské zahradě. První slavné tajemství, zmrtvýchstání, patří do té druhé skupiny, byť zvláštním způsobem – u toho totiž kromě Boha nebyl vůbec nikdo.

V Bibli se píše o ženách, apoštolech a dalších učednících, jak šli pomazat tělo, řešili technický problém odvalení kamene, závodili k prázdnému hrobu a prozkoumávali jej, potkávali anděly a nakonec se setkávali se vzkříšeným Ježíšem. Maria však v této části evangelia chybí, naposled je o ní řeč pod křížem, resp. při uložení Ježíšova mrtvého těla do hrobu, a pak až ve večeradle po jeho nanebevstoupení. Svátý Augustin formuloval teorii, kterou nepřijímají všichni, ale třeba svátý Tomáš Akvinský ano: nikdo z Ježíšových bezprostředních učedníků nemohl uvěřit ve zmrtvýchstání, pokud se mu vzkříšený Kristus osobně nezjevil. O Marii přitom Augustin nemluví. Znamená to, že se jí musel zjevit soukromě, nebo že v jejím případě jde o výjimku potvrzující pravidlo? Můžeme to vůbec na základě nějakého biblického kritéria rozhodnout?

Když se Ježíš zjevil apoštolům podruhé, řekl Tomášovi: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili!“ (Jan 20, 29). Apoštolové „viděli a uvěřili“. Do skupiny blahoslavených, kdo neviděli, a uvěřili, se počítáme hlavně my, kteří jsme uvěřili díky hlásání apoštolů, ať už přímému, nebo zprostředkovanému apoštolskou posloupností. Nikdo z nás přece Ježíše mezi jeho vzkříšením a nanebevstoupením na vlastní oči neviděl. V řeckém originále je participium neboli přechodník, ze kterého není patrný čas, budoucí (oproti apoštolům) generace křesťanů tedy pro naplnění tohoto blahoslavenství stačí. Nic však nebrání hledat další takové blahoslavené předtím, než apoštolové jako celek uvěřili a začali hlásat, a minulý čas ve většině překladů by tomu nasvědčoval. Jedním kandidátem je milovaný učedník – nicméně podle Augustinovy interpretace Jan (v Jan

20, 8) uvěřil jen, že hrob je prázdný, ne že Ježíš vstal z mrtvých. Takový výklad sice vypadá poměrně násilně, ale zbývá ještě jeden kandidát, kterého ani augustinovská tradice nevyloučila: Panna Maria.

Zatímco Ježíš nesl náš kříž v mnoha různých ohledech, nemohl s námi mít účast v jednom: v temnotě víry. Jako bohochlovek přece Otce znal lépe, než je to možné vírou. Tento rozměr jeho oběti doplnila jeho matka, „blahoslavená, která uvěřila“ (Lk 1, 44). Svätý Jan od Kříže používá obraz temné místnosti, do které malým okénkem vchází paprsek světla. Pokud je ve vzduchu

prach, bude paprsek vidět, ale pokud je vzduch v místnosti čistý, bude vidět jen prasátko na místě dopadu paprsku. Pokud náš zrak není otočen ani k jednomu z jeho konců, paprsek nevidíme a budeme mít dojem, že je tma v místnosti absolutní. Čím čistší je víra, tím je čistší vzduch v tomto přirovnání: tím méně berliček (představovaných prachem ve vzduchu) potřebuje a dostává. Mariina víra byla naprosto dokonalá, jako jediná tedy mohla ustát ztrátu všech opor způsobenou smrtí Pána. Když Ježíš předem říkal, že musí trpět a třetího dne vstát z mrtvých, učedníci si nechtěli představovat utrpení a nedokázali představit zmrtvýchvstání. V tom Maria asi nebyla až tak výjimečná; rozdíl spočíval v tom, že jen ona dokázala věřit i tomu, co si nedokázala představit. Víra nestojí na našich představách, ale na Božím slově – s tím měla zkušenost už z okamžiku Kristova vtělení, a od té doby měla dost času tyto věci uchovávat v srdci a rozvažovat o nich (srov. Lk 2, 19). Proto nešla k hrobu, už věděla, že Ježíš vstal nebo přinejmenším brzy vstane, a není tedy třeba dokončovat pohřební obřady. Proto je také sobota mariánským dnem – tehdy věřila jen ona, ona byla celou církví tady na zemi.

Kdyby Maria věřila až od okamžiku setkání se svým zmrtvýchvstalým Synem, bylo by to v rozporu s dokonalostí její víry a tím i s její specifickou účastí na jeho oběti. Někteří teologové říkají, že se Ježíš své matce zjevil okamžitě po svém, jí toužebně očekávaném vzkříšení, takže jej viděla jako

první ze všech. To není vyloučeno, ale já pro to nevidím důvod. Ježíš se nezjevoval proto, aby svým blízkým řekl: „Ahoj, jak se máš? Mně se daří výborně!“ Chtěl víru svých učedníků obnovit a upevnit, aby byli schopni předávat ji dál. Maria to nepotřebovala, a protože o jejím setkání se Zmrtvýchvstalým nevíme, nemohlo jít ani o posílení víry druhých. To nastalo u Marie Magdalské, která díky setkání se „zahradníkem“ nejen uvěřila, ale hlavně se stala „apoštolkou apoštolů“, aby si Jedenáct nemyslelo, že jsou až tak výjimeční, že se jim Pán zjevil jako prvním.

V církvi je silný proud snažící se hledat všechny možné pocty pro Matku Boží už během jejího pozemského života. Tak třeba když zlatá opona Herodova Chrámu vznikla za Mariina života, musela to být ona, kdo ji vyrobil. Ne že bych chtěl zpochybňovat její zručnost nebo že toho byla v Božích očích hodna, jen si nedokážu představit, jak kvůli tomu velekněží posílají vůz plný zlata do jednoho z největších zapadákovů v Galileji, když v Jeruzalémě k tomu určitě nějaká vhodná dílna existovala. Podobně někteří zpochybňují, že svatá rodina byla chudá – ale to by znamenalo, že oběti páru hrdlíček nebo dvou holoubat (místo ovce předepsané těm, jejichž rodinný rozpočet taková oběť výrazně nezatíží) dali příklad šetření na Pánu Bohu. Od jejího nanebevzetí dál je takové zdůrazňování Mariiny mimořádnosti na místě, ale předtím spíše napodobovala pokoru svého Syna v jeho skrytém, navenek obyčejném životě.

Pro zjevení Ježíše Marii brzy po zmrtvýchvstání se argumentuje tím, že jako se jemu muselo dostat prvenství ve všem, i Maria musela mít prvenství v jeho vidění po zmrtvýchvstání. To neprotiřečí žádnému dogmatu, ale osobně mi tento důvod přijde slabý, skrytou pomoc Ducha svatého až do chvíle, kdy uvěří i ostatní, považuji za důstojnější víry té, která jakoukoli viditelnou oporu ani v nejmenším nepotřebovala. Právě touto temnotou víry se Maria stává ještě více vzorem a přímluvkyní těch, kteří si v temné noci smyslů nebo ducha nejsou vědomi, jak Duch svatý jejich duši nenápadně opracovává.

Dovolím si malou liturgickou odbočku. Velikonoční vigilie má dva vrcholy, z nichž ke každému patří jeden „podvrchol“: na začátku to je zpěv

Foto: Wikimedia Commons

Exsultet, kterému předchází zapálení velikonoční svíce, a druhým vrcholem je Gloria následované Aleluja a evangeliem. Z historického hlediska jde o pozůstatek doby, kdy byly mše na památku zmrtvýchvstání a vigilie časově oddělené, takže po jejich sloučení bylo třeba zachovat vrcholy obojího. Ale je zde i přinejmenším jedna hlubší, symbolická rovina. Ježíš vstal z mrtvých v noci, ale apoštolové se s ním setkali a uvěřili až během dne, mezi obojím tedy uplynulo několik hodin. Zapálení paškálu odpovídá momentu zmrtvýchvstání a Exsultet jeho oznámení andělům v nebi; Gloria pak představuje zjevení vzkříšeného Ježíše apoštolům a Aleluja moment, kdy uvěřili a sami tuto radostnou zvěst začali hlásat („Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Lk 24, 34). Čas mezi obojím pro ně byl (stejně jako celá Bílá sobota) podobný Starému zákonu: mysleli si, že smrtí Mesiáše všechno končí a teď jim už zbývá jen navázat na život, jaký žili předtím, a čekat někoho jiného. Proto se také během první části bohoslužby slova čte jen ze Starého zákona. Jen pro Marii nic neskončilo: jako jediná počítala se zmrtvýchvstáním. Stejně jako každá sobota jde tak o specificky mariánský čas.

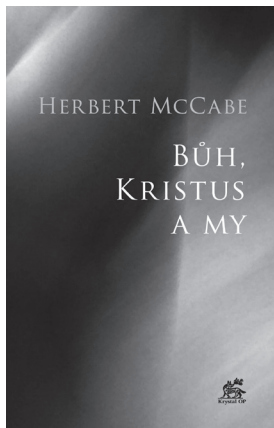
Když všichni kolem ní tesknili a zoufali si, Maria se určitě snažila připomínat Ježíšův příslib zmrtvýchvstání, ale nikdo jí nevěřil, stejně jako později ženám, které jej viděly vzkříšeného. Touto samotou, nepochopením, je Maria vzorem nejen apoštolů, kteří rozsévají, ale (přinejmenším prozatím) nesklízejí, ale i všech „osamělých křesťanů“, ať už jsou sami sobě farností v nevěřícím prostředí, jsou jedinými katolíky uprostřed protestantů či pravoslavných, nebo nemají s kým o své víře mluvit mezi „zbožnými“, tradičními katolíky, kteří zájem o víc než jen o „odbytí nedělní povinnosti“ odsuzují jakožto „pobožnůstkářství“. Tedy, ať se ve své víře cítíme osamoceni ve vztahu k Bohu (vyprahlost), nebo lidem (nepochopení), svěřme se Panně Marii, protože právě tím se zvláštním způsobem nacházíme v její škole!

fr. Václav Veselský OP

Nedívejme se pouze na Pannu Marii, pozorujme vše skrze Pannu Marii. Zkusme se na tajemství evangelia podívat očima Panny Marie a takto o nich rozjímat... Panna Maria už není před námi jako uskutečnění svatosti, které uctíváme, bere nás pod svůj plášť a halí nás do něj, aby nám pomohla pohlížet na všechna tajemství jejíma očima a tak o nich rozjímat. Všechny pravdy pak budeme moci vidět tak, jak ona je viděla. Maria formuje srdce církve, aby ho pobízela k cestě vzhůru. Na všechny pravdy církve se pak člověk dívá s mariánskou čistotou. (Charles Journet: Promluva o Marii)

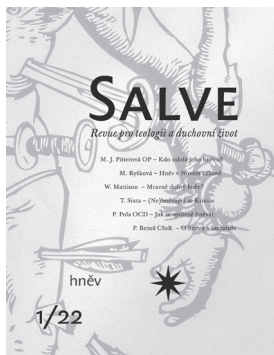
Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Herbert McCabe: Bůh, Kristus a my

Soubor kázání irského dominikána Herberta McCabe OP, který proslul jako mimořádný kazatel, stylem připomínající Chestertona. Jeho promluvy jsou plné otázek, argumentů a solidního intelektuálního obsahu jak filosofického, tak teologického. Jsou pevně zakotveny v Písmu a inspirovány naukou Tomáše Akvinského. Boří námi vytvořené hloupé, děsivé či triviální modely, abychom se mohli stát sami sebou ve světle a moci samotného Boha.

brož., 176 str., 235 Kč

Salve 1/2022 – Hněv

Číslo se věnuje fenoménu hněvu, a to jak v historickém, tak současném kontextu. Pojednává o hněvu ve Starém i Novém zákoně, u raněkřesťanských otců pouště, v Temné noci svatého Jana od Kříže či např. v textech a postojích papeže Františka. Součástí čísla je studie o mravním hodnocení hněvu a jeho ospravedlnitelnosti, analýza středověké sekvence Dies irae či portrét (ne)hněvajícího se Krista v dílech vybraných autorů současné americké teologie. Nechybí ani spirituálně-teologický pohled na fenomén hněvu a na práci s ním ve vnitřním životě člověka.

brož., 200 str., 130 Kč

Letní škola Tomáše Akvinského

1.–5. 8. 2022 v klášteře v Tuchoměřicích
téma **STVOŘENÍ**

společné studium nauky a textů svatého Tomáše
přednášky, workshopy, modlitba a diskuze
informace a přihlášky: vincenta@dominikanka.cz

*<https://krystal.op.cz>
facebook.com/KrystalOP*

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- Umění vést a sloužit [QR kód]
- Opravdický klášter 5.–10. 7. 2022 Olomouc
<https://olomouc.op.cz/data-web/images/2022-07-05-opravdicky-klaster.jpg>
- O Třech ve třech. Podcast o víře a životě z ní
<https://open.spotify.com/show/4uN1N9epzyQSEorZezq8QN>
- záznam přednášek stálého studia | O čem bys kázal | Svatojilské rekolekce
https://www.youtube.com/channel/UCXgghtPJapWwLM_r6zKJXOw
- cyklus olomouckých dominikánů „Boží Slovo však spoutáno není...!“
<https://www.youtube.com/channel/UCFhR5Lpg6ukDbTQhOP7flaQ>
- Dominikánská 8 – informace o programech, záznamy akcí
<http://www.dominikanska8.cz/>
<https://www.youtube.com/channel/UCsffFbYumKjs71MwYZ52BQ>
<https://soundcloud.com/dominikanska8>
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- knižní salóny nakladatelství Krystal OP | <https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>
- Letní škola Tomáše Akvinského | <https://krystal.op.cz/letni-skola-tomase-akvinského/>

Opusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM. Guzmanova Valentová OP (guzmanova@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Foto: Stanislav Kadlčík

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 7. 2022

<http://opusculum.op.cz>

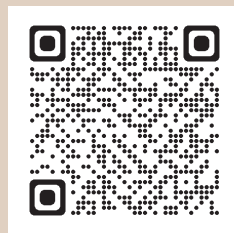
Srdečně vás zveme k návštěvě ambitu Kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí. Do konce roku 2023 je zde instalována nová expozice, která na fotografiích zachycuje náročné etapy rekonstrukce zdejší baziliky.

VSTŘÍC ZAŠLÉ KRÁSE

Fotografie vytvořili:

Jana Sanem Cymbálová
Jana Chadimová / Člověk a Víra
Ing. Jan Drössler
Ing. Michal Ludvík
Ak. sochař Petr Skála
Simon Kudrnáč
Jiří Pertl

Bratři dominikáni a sestry dominikánky
z Jablonného
www.zdislava.cz

Klášter dominikánů
Jablonné v Podještědí
Klášterní 33
47125 Jablonné v Podještědí

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

Z obsahu

Mnišky v Uherském Brodě

Rozhovor s fr. Augustinem Prokopem OP

Ze života laiků v Uherském Brodě a Rožnově p. Radhoštěm
30 let bojkovické školy

Co obnáší služba spirituálky na dominikánské škole

Eucharistie – největší svátost

Blahoslavená, která neviděla a uvěřila

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášteř dominikánů Praha

Husova 234/8, 110 00 Praha 1 – Staré Město

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.